

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Årg. Nr. 10.

Den 15. Februar 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den overveiende Vigtighed af Guds Rige.

(Fra „the Millennial Star.“)

„Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillegges Eder.“

Jesus Christus.

Disse Ord ere en Deel af vor Herres minder værdige Tale paa Bjerget, da han bestræbte sig for at indprente i sine Tilhængeres Sind Nodvendigheden af, at deres Vandel maatte være bedre end Verdens, som omgav dem. Han udtalte forstjellige Belsignalser over dem, som svarede til de givne Beskrivelser — de Fattige i Landen, de Sagtmadige, de Barmhertige, de Røne af Hjertet, de Fredsommelige, de, som hungrede og torstede efter Retfærdighed, og de, som blevе forfulgte for Retfærdigheds Skyld. Han sagde dem ogsaa ligefrem, at dersom deres Retfærdighed ikke overgik de Skriftlloges og Pharisæernes, kunde de ingenlunde komme ind i Himmeriges Rige.

Og hvordan havar de Skriftlloges og Pharisæernes Retfærdighed, som Frelseren sightede til? Af hvad vi kunne læse om dem, synes de ikke at have været en ligestrem ryggeslos og ugudelig Folkklassé. De benegtede ikke Silveretlen af en Gud, eller foragtede at tilbede ham, efter hvad man kunde domme af det Ødre. De synes derimod at have været meget nidhjære i

Overholdelsen af deres Fædres Love og Slikke, og de iagttoge strengt Fasten og de Festen, som Moses havde besalet Israel at høitideligholde; de overholdtogsaa Tiende-loven, og det saa noiagtigt, at de endog gav Tiende af Mynte, Dild, og Kommen og enhver Ubethydelighed, de avlede; de holdt lange Bonner og roste sig selv af deres store Fromhed; de høde endog paa Gadehørerne, for at Menneskene kunde se, at de varer virkelig oprigtige. Men uagtet alt dette, fordonimer Frelseren dem; kalder dem falskede Grave; figer dem, at de ere fulde af al Slags Ureenhed, og, som for bemærket, lærer han sine Disciple, at dersom deres Retfærdighed ikke overgaer de Skriftlloges og Pharisæernes, kunde de paa ingen Maade komme ind i Guds Rige. Han tilssier tillige, at medens saadanne Personer iagttagte de mindre Ting, forsomme de Lovens større og vigtigere Bud, nemlig Ret, Barmhertighed og Tro. De fastede og paaberaabte sig at have givet store Almækker, for at ansees af Menneskene, men indvortes vare de fordærvede,

og Sandhedens Hjælper. Herren sagde ogsaa sine Tilhørere, at medmindre de vare villige til at forsage alle Ting for hans og Evangeliets Skyld, vare de ham ikke værd; ja, de maatte endog kunne forlade Fader og Moder, Hustru og Born, Hus og Hjem, Guld og Selv, og hvad som helst, for hans Navns og Evangeliets Skyld; de maatte underue enhver ond Tilboelighed i deres Natur, og holde fast ved Herren deres Gud af deres ganske Hjerte, Styrke, Sjæl og Sind, og elste deres Næste som sig selv; at dersom de traadte i hans Tjeneste, kunde de vente Forfolgelse og Prøvelser af forhellige Slags, og at han onstede, de først vilde overveie Folgerne af at tage hans Kors op. Men til deres Opmuntring lovede han dem, at hvis de vare villige til at forsage Alt og følge ham, skulle de faae hundredefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

Det var Haabet om disse guddommelige Forjættelser. Virkeligjorelse, som oplovede dem og opretholdt dem midt i den Forfolgelse og Haan, som de maatte lide. De vidste, at dersom de vare trofaste til Enden, selv om de skulle miste sit Liv, skulle de faae det igjen i den tilkommende Verden; og som deres Navne vare strevne i Lammetts Livsens Bog, og de tillige vare iforte med Kongelig og præstelig Myndighed fra Himmelten, havde de den fulde Forvisning, at naar Frelseren kom igjen for at regjere over Jorden, skulle de face Deel med i hans Hærlighed, og sidde paa Throner, som Frelseren lovede dem, og regjere med ham. Dette Haab tjente som et fast og uretabelt Anker for Sjælen, og naaede hiinsides Storet. De havde først segt Guds Rige og hans Retfærdighed, og de vare fuldkommen overbeviste om, at alle øvrige Ting skulle blive dem tildeel i rette Tid.

Der er siensynlig Nødwendighed for,

at de samme Grundsetninger fulde indpræntes i de Sidste-Dages Helliges Sind, da de have annammet den samme Lære, som Oldtidens Hellige, og folgelig de samme Forhaabninger og Forjættelser. Dersom de ere trofaste, ville de ganste vist arve de samme Belsignelser og faae deres Navne indførte i Lammetts Livsens Bog. Alle sande Hellige ere villige til at forlade Alt — Alt, som er af verdslig Bestraffenhed, og følge Frelseren, med det oprigtige og inderlige Ønske at ville opbygge hans Sidste-Dages Rige. Mange af de Hellige have oposret Alt, hvad de havde paa denne Jord, for dets Fremrullen, og have ikke anset deres eget Liv for hært at hengive for Rigets og Evangeliets Sag.

Paa den anden Side har der været Mange, som have annammet Evangeliet i ganske andre Hensigter, end for at vinde det evige Liv. Mogle ere komme ind i Kirken kun af egennytte Bevæggrunde. Der er Andre, som ved Indlemmelsen i Kirken ikke tilstrækkeligt beregnede, hvad en saadan Handling vilde koste dem. De havde ikke belavet sig paa at forlade Alt og følge Christus. Deres Venner og Bekjendte vare dem dyrebarere end Guds Rige. De kunde ikke forsage deres Guld og Selv, Huse og Land, og følge Christus. De statterede ikke rigtigt det evige Livs Verdi, og holdt folgelig fast ved deres jordiske Besiddelser, og tilsiidesatte til sidst Herren.

Der har været Mogle, som kaldte sig Hellige, der ikke vare villige til at taale Guds Love, og gjøre dem til sit Livsstudium og sætte sin Glæde i at adlyde dem; men som knurrede og flagede over den Almægtiges Tilstilkelsel, og tænkte, at de vidste bedre Bested end de, som Gud havde sat til at lede dem paa Livets Vej. De have været utilfredse med Guds Ejeneres Fremgangsmaade og tænkt, at Andre kunde have gjort det bedre. Der har være

Andre, som, naar de ere blevne opfordrede til at hjælpe Kirken i pecuniair Henseende, have tilslukket deres Hjerter og viist deres Willie, og de have derved tilshendegivet, at Guds Rige var ikke deres første Tragten; medens atten en Mængde Andre have lagt for Dagen en roesværdig og ædel Aaland, og ved deres Gjerninger viist, at de havde besluttet at bidrage Sit til Opbyggelsen af Guds Rige, og som folgelig vare i Besiddelse af Lys og Kundstab, og besjælede af den Hellig-Aaland. Der har i Sandhed været Mange, som, istedetfor først at sege Guds Rige, have segt alt Andet først, og som have offret den sidste og mindste Tanke paa Guds Rige.

Kunne de, som gaae frem paa en saadan Maade, sige til Trelseren: „See, vi have forladt alle Ting, og fulgt Dig?“ Kunne saadanne vente at faae hundredefold-igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv? Ingenlunde. Vi maae have en sand og levende Tro, som viser sig i gode Gjerninger, for at kunne blive berettigede til den forsettede Belønning. Vi maae være trofaste til Enden, for at kunne erholde evigt Liv. Vi maae ansee Alt som Biting, i Sam-

menligning med Guds Rige. Hvis vi onse at regjere med Jesu, naar han kommer i sin Herlighed, maae vi berede os paa at lide med ham i hans Fornedrelse. Hvis evigt Liv er værd Noget, saa er det værd Alt. Det er bedre at samle sig Liggendeſe i Himmelten, hvor Mol og Rust ikke kan fordærve, ei heller Lyse bryde ind og stjele, end at følge en forkeert Fremgangsmæde, og gaae glip af alle vores Forſættelser og Forhaabninger.

Lad os derfor som sande Hellige træde frem, for med al vor Kraft og Styrke at opbygge Guds Rige, som nu er grundlagt paa Jorden. Lad os opholde hans Ejendere ved Tro, Bon og Midler, og hellige os selv til at fremme dette store Werk, hvori vi ere blevne delagtige. Lad os benytte vor Tid og vores Talenter til Udbredelsen af Evangeliets Principer, og folge de herlige Exempler, som ere blevne løb viste baade i Fertiden og i Nutiden. Da skulle vore Navne vorde indførte i Lammetts Livsens Bog, og vi skulle tilsidst faae en celestial Arvelod og blive tilskedde til at regjere med Christus paa Jorden, naar der vil blive sagt til os: „Du gode og trofaste Ejener, gak ind i din Herres Glæde.“

Den mosaiske, den christne og de sidste Dages Huusholdning.

(Fra „the Millennial Star.“)

3) Beredelsen for de sidste Dages Huusholdning.

Rom — der var blevne opbleft og riig af de Tributer, som de mange Nationer maatte yde den, og som var vanskelig at regjere paa Grund af Rigets store Udstrekning, og svækket ved sin unaadelige Luxus og Ødselshed — sad lyttende til sine Partihøddingers indbyrdes Ordstrid, me-

dens de nordlige Barbarers (Gother, Alauer, Burgunder, Vandaler, Søever, og siden Hunnerne) Kampraab lød ved dens Porte, og blev af deres kraftfulde Arme flyngt ned fra sin Magtes Hødepunkt.

Disse marscherede sejerrigt frem, og udbredte sig over de fornemste Dele af højt

mægtige Nige, og forte med sig sin vilde Overtro og store Ærefrygt for det Mystiske. Dette viste Christenhedens Theologer og Lærde at anvende til deres Gavn. Ved at indhylle deres Religionsprinciper i Mystriets dunkle Kappe, og ved at blande nogle af deres Seierherrers overtrofste Begreber med dem, lykkes det dem at underkaste Folket et Tyranni, som var utsaaleligere end det, Sværdets Magt kunde indføre. De Fornemme boede sig for Sophisteriets Magt, og Fyrster anerkjendte det aandelige Overherredømme; og efter som disse Jesulatater opnaaedes, gif Hierarchiets (Præstevældets) stigende Ærgerrighed endnu videre, indtil Bisstoppen af Rom lod sig udraabe som Guds Statholder paa Jorden, og som Besidder af apostolist Magt og Myn-dighed. Rom, som engang udøvede sin Magt over Mennesket i physisch Henseende, antog nu en endnu frugteligere Charakter — som Landens Beherskerinde; og med saadan Kraft swingede den sit Scæpter, at Frigten for dens formodede mysterieuse, uovervindelige Magt, ful endog Konger til at holde Stigbøilen for dens overmodige Paver, og Nationer til at flokke sig sammen til vanvittige Korstog, for at udføre deres forrykte Planer. Kundstab og Videnslab blev indstrænket til Klosterne og de Geistlige, og Ting, som i Virkeligheden var simple og letfattelige, antog ved Geistlighedens Fortolkning et overnaturligt Udspringende, medens Datidens raae Soldater, som usørskeret trodsede enhver anden Fjende, gyste tilbage for at komme i Strid med en Magt, som de troede kunde beseire dem her, og styrte dem i evig Fortabelse.

Nu og da forsøgte nogle oprigtige Mænd, som var oplærte i Kirkens mystiske Fabler og tilskyndede af et svagt Glint af Sandhed, at sonderbryde Læren, som saa at sige bandt hele Menneskeslægten; men da de ikke var et saadant Arbeide vogte, og stode uden Hjælp, sank de for

den Magt, som holdt Nationerne under Mørkets Aag. Femten Aarhundrede svandt hen, og Præstevældets Misbrug havde naaet sit Højdepunkt, da det store Forberedelsesarbeide, almindelig benævnet Reformationen, begyndte.

Den Grundsatning, som denne Reformation fulde grundfæste, var „Frihed til at tenke og domme for sig selv;“ og for at bevirke dette, udfordredes der Nedslaber. Endel ønde Aander traadte frem og hjæmmede tappert for ophoede Grundsætninger. Lad os ikke altfor noie undersøge deres Liv, thi de varer Dodelige; men lad os see, hvad de have udrettet. Den Kjendsgjerning, at de reiste sig paa forskellige Steder paa samme Tid, er et viensyntigt Bevis for, at Forsknet vaager over Mennestenes Anliggender, og i Stilhed, men med Bestemhed, udfører sine modne Planer. Wiccliffe i England, siden efter Luther og Melanchthon i Sachsen, Zwingli i Schweiz, Calvin og Beza i Picardiet, Knox i Skotland, og mange Andre, stredে mandigt og med Held mod Pævevældet. Deres Grundsætninger udbredtes og lagde Grundvoden til den Samvittighedsfrihed, som man nu i en vis Grad kan nyde i flere Nationer. Ligesom Johannes den Dober forberedte Joderne paa Messias Komme, saaledes beredte Reformationen Vejen for „Tidernes Fyldes Huusholdning.“ Hvis Gud ikke havde benyttet denne gradvise Udvilting, vilde det sande Præstedomme være bleven udryddet af Jorden, og Himmelens Planer forstyrrede.

Men nogle Aar før Begyndelsen af det segtende Aarhundrede var Amerika blevet opdaget af Columbus; og da denne dristige Sømand styrde sit skrælige Fartot over Atlanterhavets Dyb, og da hans store Land svulmede ved Vigtigheden af hans Foretagende, tænkte han lun lidt paa den store Fremtid for Alle af Adams Slægt,

som vilde udspringe fra det uopdagede Land, hvortil han dengang styrede sin Kurs. Enhver Ting gik forholdsmaessigt fremad. Frihedens Grundfaetninger blev styrkevis forkyndte, og et Land blev opdaget, hvori de funde slaae dybe Rødder og bære herlige Frugter.

England annammede disse Principer, og iblandt dets Sonner opstod standhaftige Mænd med uboelig Willie, som ikke vilde opgive sine Helligheder som selvstændige Vaesener. Parti efter Parti begyndte, estersom de havde Magt deri, at forfolge disse brave Mænd, indtil de, uroakkelige i deres Tro, flyede over de store Vandre og segte et Hjem i den nye Verden.

I Forening med andre ligesaa uboelige, faste Charakterer fra andre Lande opflog de deres bestedne Boliger i Amerikas Urstove og langs med Kysten, og blevet et staerk og uafhengigt Folk, der usorskeret forsvarede sine Helligheder og vidste at haandhaeve dem. Men endog hid fulgte

Tyranniets Jernhaand dem, indtil de, liig Mae nd, stode op og afrystede Laget, og uden Bæven forsvarede og haandhaeve den Uafhængighed. Inspirerede af Gim-melen forfattede deres Wise en Constitution, som tilstod al den Frihed, Sand-hedens Rige i sin spøde Alder behovede. I religieus Henseende havde Verden gjort ligesaa hurtige Fremskridt i Forberedelser for det Tilkommende, som i politist Henseende. Uenighed, Forvirring og Delinger udmaerkede den i alle dens Dele, indtil oprigtige, tanksomme Mænd blevet trætte og hjede deraf, og gjorde sig selv det Spørgsmaal: „Wil ikke Herren have Barmhertighed med Menneskeslagten endnu engang, og giengive dem Sandhed, Lys og Frelse?“ Ved gradvis Udvikling blev Altting stillet tilrette for Indforelsen af den store Gjerning, da en Guds Prophet endnu engang skulde glæde de Rene af Hjertet med et: „Saa siger Herren!“

4) De sidste Dages Huusholdning.

Vi ere nu komne saa langt med vor Stildring, som til Begyndelsen af inde-værende Aarhundrede. Den christne Verden var i en besynderlig Tilstand. Overalt raabte Menneskene over de bestaaende Kirkesamfunds Misbrug. Reformation efter Reformation fandt Sted, for atter at blive vundannet og forbedret, saa snart den var bleven iværksat.

Folk begyndte at ransage Skriften og tænke paa, nuar de herlige Prophetier om de sidste Dage skulde opfyldes. Forstjellige Data blevet fastsatte til Indtrædelsen af Millenniet; men da de vare grundede paa menneskelige Beregninger og Wiisdom, sloge de fejl, og gjorde kun Menneskene endnu mere twilende.

Den fremadstridende aandelige Udvik-

ling aabnede en viid Mark for Tanke-friheden. Satan, som altid er parat, og som vidste, at den store Kamp hurtig nærmede sig, vilde ikke tillade den at begynde, uden tilstrækkelige Forberedelser paa sin Side. Bidende, at ingen Huusholdning funde blive paabegyndt, uden at Gud maatte aabenbare sig ved en Prophet, sagte han at komme Herren i Forkjøbet ved at forkynde det tusindaarige Rige ved Propheter af sit eget Fabrik. Ligesom der for den christne Huusholdning fremstod forstjellige Bedragere og udgav sig for Christus, saaledes havde ogsaa Huusholdningen i de sidste Dage sine Forløbere af lignende Personer. Deres foregivne Inspiration og Prophetie-Gave, og deres sværmeriske Paastande og vilde Theorier benyttede Djævelen

til at satte den sande propheticke Gave i Miscredit. Philantropen (Mennestevenerne) bestrebede sig for at forbedre Menneskeslegtenes Tilstand og indføre en ny Tingenes Orden; men deres Planer blevé qvalte i Fødselen. Bidenstaben var stegen langt forud for alle forstaede religieuse Principer, og gjorde et bedrøveligt Nederlag mellem gamle, grundfæstede Begreber. Saakaldte Opvakte oploftede i blind Tver og Ridderhed deres Nøst overalt i Landet og fremmede velmenende Individer til en Slags Gudsfrugt ved at sildre Helvedes Rædsler.

Midt i al denne Forvirring trædte En fremi paa Verdens store Stueplads, som var bestemt til at gøre den største Revolution i den sociale, moraliske og religieuse Verden, som nogensinde havde fundet Sted siden denne Klode ruslede ind i Tilværelsen.

Uicrd, ligefrem og udannet, som Naturens uslebne Diamant, var hans Aaland fri og ikke formørket af Verdens uformulerte Tabler. Med sin Fernvillie og sit kraftige Legeme var han velskillet til at hjæmpe mod sine heftige, haarde og lidenskabelige Modstandere. Begavet med en sand Hjæmpe-Aland og særdeles velsignet af Herren, blev han kaldet til at begynde sin Mission, forend hans ukunstlede Forstand til Tid til at blive volket- eller fordærvet, og han vogede op fra Drengesalderen under Ledelse af Abenbaringer fra Himmelens. Opsordret af en Engel fra Lysets Egne til at besue Aarhundreders hellige Optegnelser, begyndte den unge Joseph sin Gjerning med den fuldkomneste Kundstab, at Sandhedens lysende Morgenstjerne var oprunden, og at den lange forventede Huusholdning var lige ved at aabnes, som stulde „samle Alt under eet Hoved udi Christo, baade det, som er i Himmelene og paa Jordens, udi ham.“ Alle tidlige Huusholdninger varé kun partielle i deres Virksom-

hed; men denne ene skulle blive universal. Her vil Sindet unegteligt dvæle ved det paabegyndte store Foretagende. Ikke alene de Oprigtige af Hjertet skulle indsamles, men alle Jordens Sonner og Døtre vilde af Omstændighederne vorde twungne til at sluite sig enten til Sandhedens eller Bilsfrelsens Banner. Helvede vil udsende sine Skarer af Djævle til Kamp, og Himmelens Hærskarer ville i Forening hjælpe de retsferdige blandt Mennescene at drive dem tilbage til Fortabelse og befrie Verden fra deres vanhellige Aag, paa det Messias kunde regjere som „Kongernes Konge, Herrernes Herre.“

Før en saadan Gjerning blegner alle andre, og de synes smaa og ubetydelige, og Aalanden taber sig i Betragtningen af Verellets Storhed og Omfang. Alle tidlige Uddelinger være blot en Forberedelse for Udførelsen af Guds evige Hensigter. Og for at disse Hensigter kunne opnaaes, maa al tidlige Kundstab saavel som alle tidlige Nogler, Gaver og K्रæfter gjen-gives. Himmelene, som i Aarhundrede have været tillukkede for Mennescene, brast og aabenbarede Faderen og Sonnen, som i Forening hilsede den kommende Era. En Engel fra den evige Verden nedsteg for at gjengive Evangeliet i dets Neenhed, uden hvilket det første Stridt til Verdens Saliggjørelse ikke funde gjøres. Men „Bogstavet ihjelstaaer,“ medens „Aalanden levende-gjør.“ Uden den rette Myndighed kunde Evangeliets Ordinancer ikke forrettes. En ny Udfigt aabner sig nu for vort Blit. Johannes den Dober, som var den Sidste, der ifølge sin Fødselsret havde det aaroniske Præstedonne, viser sig for at besegle denne Myndighed paa Mennesker i Hjødet; og Joseph og Oliver boede sig med stor Gudsfrugt for den mosaiske Huusholdnings Representant. Den aabnede Himmel udgøb endvidere sine Velsignelser, idet Peter, Jacob og Johannes bragte til Jorden „Rigets

Nogler og Tidernes Fyldes Huusholdning." Saaledes blev den apostoliske Myndighed, eller Fuldmagten til at opbygge Guds Rige paa Jorden, efter gjengivet, for aldrig mere at borttages. Evangeliet forkyndtes, dets Ordinancer forrettedes, og de Oprigtige af Hjertet frydede sig i Prophetiernes Opfyldelse og i de Velsignelser, som tildeledes dem.

Denne Huusholdning blev paa denne Maadeaabnet. Himmelstke Sandhedsprinciper bleve Lid efter Lid aabenbarede, og det overdroges Mænd, iforte det hellige Prestedomme, at give dem guddommelig Kraft og Gyldighed.

Josephs Tro (Mormons Bog) i Ephraims Hænder, forenet med Jude Tro (Bibelen) blev et kraeftigt Vaaben i Prestedommets Hænder til at senderhugge Vibarfrelsens stærke Vaand, hvormed Menneskeslægten var bunden. Verket stred frem med stigende Hurtighed, og Kirken udstrakte sine Grenne til Høire og Venstre. Den ene Forsolgelse afsløste den anden, og Mange faldt som Martyrer for Sandheden. Men „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd," og omendskjønt det lykkedes Mørkets Magter at udrydde nogle af de Hellige, var der Tusinder, som med Iver trængte frem for at indtage de tomme Bladse. Et Tempel blev opført, paa det Elice Nogler og Kræster fuldkommen kunde blive anvendte, og det Forbigangne, Nærvarende og Tilkommende blive forenet. Men den spæde Kirke var ei istand til at bekæmpe sine Modstandere med Held. Deres Medlemmer fordreves, men samledes atten. Urokkelige i deres Tro og mægtige i deres Kundstab imodstode de med Træmodighed deres Fjender. Styrlede ved deres Trængsler, forsøgte de atten at opreise et Tempel for Herren. Det kostede deres store Prophets og hans elstelige Broders Liv, men ikke førend deres Gjerning var fuldbragt og deres Mission tilende. Uagtet Prophetens Liv mangfol-

dige Gange og paa mangfoldige Maader var truet, havde dog Ingen Magt til at affjøre hans Livsstraad, forend han havde udført Alt, hvad han var sendt hid for at gjøre. Sandhedens Grundsætninger blevne med Fasthed grundfæstede, og de sidste Dages Nogler og Kræster overdroges hans Efterfolger. Alt, hvad som gjores kunde, var gjort, og han var beredt paa at gaae huinsides Sloret, for at fortsætte sit Arbeide i en anden Virkefreds. Templet blev fuldført; men dette opirrede Djævelen til det heftigste Angreb paa Zions Born.

Drevne igjen, tabte Verden dem for en Lid afflyne, indtil de til Nationerne udsendte Missionairer forkyndte den overrastende Nyhed, at de Hellige havde fundet et sikkert Opholdssted i de „evige Høies" (Klippebjergenes) Skjod for Tiden.

Intet Folk uden Guds Israel kunde have taalt, hvad de maatte lide; det kunde ikke have eksisteret, langt mindre blomstret, under de Provælser og Gjenbordigheder, som de maatte gjennemgaae. Men alt dette var nødvendigt for den naturlige Udvilting af Guds Verk.

Kirken vogede stadigt og hurtigt i Antal, Indflydelse og Kundstab; men endnu var den kun en Kirke. En anden Periode nærmede sig hurtigt, — den maatte blive et Rige. Alle Fortidens Propheter og inspirerede Mænd saae hen til Guds Riges Oprettelse paa Jorden, paa det at der, tilliggemed det evige Livs Principer og Gnigheden, som forenede de Hellige til eet, kunde blive grundfæstet en Freds- og Retsfærdigheds-Rejering, der fulde befaaet evindeligen.

Under Propheten Brigham's Ledelse og med de oprigtige, trofaste Helliges utrættelige Bestræbelser, bliver Overgangen nu hurtigt tilveiebragt. Uden Hjælp af Nogen, uden af Himmelens usynlige Magter, have disse store Aander, som udgjøre dette Rige, baaret Sandhedens Banner med

Triumph, og det er alledede blevet plantet saa fast, at hverken Jordens eller Himmeluds Magter ere i stand til at ryste det op. Men stort er det arbeide, som endnu staer tilbage, og kort den Tid, i hvilket det skal udføres. Man kan i Aanden gaae tilbage og hente frist Mod og fornrygt Kraft af det Forbigangne, og Troens Die kan see den forestaaende herlige Fremtid, da „Israels Fordrenes“ Hærskarer skulle komme frem til Seier, og Juda reise sig mod sine tyranniske Undertrykkere — da de Overblevne af Josephs Lands Urindvaanere skulle vaagne, og handle som Herrrens Stridsøge. Da skal Ephraim fremstaae som Nationernes Overhoved og uddele Belsignelser til dem, som have fortjent dem. Vaade den østlige og vestlige Halvugle have haft deres Andeel i Fortidens Verdensbegivenheder, og maa bidrage til Udviklingen af Fremtiden. Kampen mel-

lem den gjengivne aabenbarede Sandhed (det sande Evangelium) og gamle rodfæstede Bildfarelser og Traditioner (Sectisme) er begyndt, og vil vedvare indtil Seier er vunden. Israels mægtige Gud og hine store, ædle Aander, som forlængst ere gangne bag Skoret, ere ikke ubirkomme Tilstuere til de Begivenheder, som finde Sted, men ere i fuld Virksomhed med at hjælpe til at fremstyrke den Allerhoiestes store og herlige Værk.

Det er forgjæves at prøve paa at standse Sandhedens Fremgang. Den gaaer altid fremad og tiltager i Kraft og Indflydelse, indtil den saer universalt Herredomme; og Dagen nærmer sig med stærke Skridt, da Messias skal nedstige fra det Hoje, tage Kronen og regjere evindeligen. Da skal „ethvert Kne boe sig og enhver Tunge bekjende,“ at han er Alles Herre!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Der er neppe noget Punkt af de Sidste-Dages Helliges Lære saa lidet forstaet og saa urigtigt opfattet som Indsamlingen. Og dog er baade det Gamle og det Nye Testamente fuld af Forudsigelser derom. Men disse Spadomme, hvor ligefremme og tydelige de end ere, kunne ikke retteligen opfattes, forend Menneskene havde adlydt Begyndelsesgrundene af Jesu Christi, eller Guds Riges Evangelium, nemlig Omendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse. Først da begynder Aanden at bære det levende Bidnessbyrd om Rigets Oprettelse formedelt Indsamlingen til Zion og Jerusalem.

„See de Dage komme, siger Herren, da jeg vil oprette en ny Pagt med Israels Huus og med Judeas Huus; ikke efter den Pagt, som jeg gjorde med deres Fædre paa den Dag, der jeg tog dem ved Haanden og udsatte dem af Egypti Land; thi de bleve ikke i min Pagt, dersor agtede jeg ikke paa dem, siger Herren. Men denne er den Pagt, som jeg vil gjøre med Israels Huus efter disse Dage, siger Herren: jeg vil give mine Love i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i deres Hjerte; og jeg vil være dem en Gud, og de skulle være mig et Folk.“ Hebr. 8, 8—10. Jerem. 31, 31.

„Thi jeg vil ikke, Brodre! at I skulle være uvidente om denne Hemmelighed, at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes

Fylde er indgaaet (d. e. indtil Nationernes Tider ere fuldkommende); og saa skal det ganste Israel frelses, som strevet er: fra Zion skal Besvrieren komme og afvende Ugude-ligheder fra Jacob." Rom. 11, 25. „Hvilke ere Israeliter, hvem den sonlige Udblaaelse, og Herlighederne, og Vagterne, og Lovgivningerne, og Gudsstjenesten, og Hørjættelserne tilhøre." Rom. 9, 3. 4.

„Thi see, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil omvende mit Folks Israels og Judæ Fængsel, siger Herren, og føre dem tilbage til det Land, som jeg gav deres Fædre." „Derfor frøgt ikke, min Ejner Jacob! siger Herren, og forstørres ikke, Israel! thi see, jeg frelses Dig af et langt fraliggende Land, og din Sæd af deres Fængsels Land. Thi jeg er med Dig, siger Herren, til at frelse Dig; thi jeg vil gjøre aldeles Ende derpaa iblandt alle Nationer, derhen jeg adspredte Dig; dog vil jeg ikke gjøre aldeles Ende med Dig; men tuge Dig med Maade, og ikke holde Dig aldeles uskyldig." „Thi jeg vil lade din Lagedom tage til, og læge Dig af dine Saar, siger Herren; thi de kaldte Dig den Fordrevne, hun er Zion, Ingen spørger efter hende. Saa siger Herren, see, jeg vil omvende Jacobs Pauliners Fængsel, og forbarme mig over hans Boliger; og Staden (Jerusalem) skal bygges paa sin Dynge, og der skal blive Pallads efter sin Viis. — — — Herrens grumme Brede skal ikke afvende sig, indtil han gør og indtil han straførster sit Hjertes Anslag; i de sidste Dage skulle I forståae Eder derpaa." Jerem. 30.

„See, jeg fører dem af Nordenland og vil samle dem fra Jordens Sider, iblandt dem skal være Blinde og Halte, Frugtsommelige, og den, som foder tillige; de skulle komme hid tilbage, en stor Forsamling. De skulle komme med Graad, og med megen Raade vil jeg fremføre dem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en ret Vej, de skulle ikke støde sig derpaa; thi jeg er Israels Fader, og Ephraim, han er min førstefodte Son. Og de skulle komme og synge med Fred paa Bions Høje og fare til Herrens Gode, som er til Korn og til Most og til Olie og til unge Haar og til Øgne; og deres Sjel skal være som en vandrig Have, og de skulle herefter ikke bedrøves ydermere. Da skal en Tomfru glædes i Dands, og unge Karle og Gamle tillige; og jeg vil vende deres Sorg til Glæde, og troste dem og glæde dem efter deres Bedrøvelse." Jerem. 31.

„Du, Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion; thi det er Tid at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen. Da skulle Hedningerne (Nationerne) frøgte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ere: naar Herren havet bygget Zion, og skal sees i sin Ere." Psalm. 102, 14—17.

„Og der skal komme en Gjenlofer til Zion, og til dem, som omvende sig fra Overtrædelser i Jacob, siger Herren." „Gør Dig rede, bliv oplyst; thi dit Lys er kommet og Herrens Herlighed er opgangen over Dig. Thi see, Mørket skal skjule Jorden og Dumhed Folkene, men Herren skal oprinde over Dig, og hans Herlighed skal sees over Dig. Opleft dine Trindt omkring og see, alle disse har væ forsainlet sig, de komme til Dig" osv. — — — „Hvo ere disse, der flyve som en Sky? og som Duerne til deres Bindner? Thi Der skulle bie efter mig, og Tharsis (Europas) Skibe i Begyndelsen at føre dine Bern hid langtfra, ja deres Sølv og deres Guld med dem til Herrens din Guds Navn og til Israels Hellige." — — — „Og deres Born, som Dig trængte, skulle gaae boiede til Dig, og de skulle nedbøje sig for dine Fodders Saaler, ja Alle, som Dig bespottede; og de skulle kalde Dig

Herrens Stad, Zion, den Hellige i Israel." — — — "Deg vil fremfore Guld i Stedet for Kobberet, og fremfore Sølv i Stedet for Sernet, og Kobber for Træerne, og Sern i Stedet for Stenen; og jeg vil gjøre, at din Besøgelse skal blive til Fred, og dine Trængere til Retfærdighed." — — — "Og dit Folk, ja, alle de skulle være retfærdige, de skulle eje Jordens evindeligen, som de, der ere mine Plan telsers Kvist, mine Hænders Gjerning, til at bevise mig selv herlig. Det lille Folk skal blive til Tusinder, og det ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det høsteligen komme i sin Tid." *Esaia 59, 20.; 60.*

Det vilde være overflodigt at anføre flere Skriftsteder for at bevise, at Viget for Israel skal oprettes i de sidste Dage som en Forberedelse for Messias anden Tilkommelse; og det er Udsørelsen af denne forunderlige Gjerning, grundlagt af en Prophet i denne Slegt, der opvækker saa megen Modsigelse iblandt Mennesketnes Born. Hildedede af Fordomme og indsugede traditionelle Begreber, avlede ved Misforståelse og Fordrejelse af Skrifterne, give de sig ikke Tid til at ransage Vidnesbyrdet, der bringes dem af de Sidste-Dages Hellige, men raabende Bedrageri! Bedrageri! troste sig med, at Tiden er endnu fjern til Opfyldelsen af Prophetierne, og at disse i al Fald ikke skulle opfyldes her, men hisset. Thi ligesom de forestille sig, at Universet er stabt af Intet, saaledes ere de komne overeens om, at Himmelten er udenfor Tid og Rum, og at Mennesket, uden nogensomhelst Forberedelse, skal blive forvandlet fra en total Uvidenheds og Ufuldkommenheds Tilstand til den høieste Reenhed og Lyksalighed. Tusinder i den sletterste Verden, der have læst om Menneskens Sons anden Tilkomme, forestille sig, at Brudgommen pludseligen skal komme, uden nogen foregaaende Indsamling af Kirken eller Bruden, at Øndstab, Uretfærdighed og Ugudelighed skal forsvinde i et Øieblif, at Opstandelsen og Dommen skal skee, som naar Lynet slæer ned, at alt det Synlige skal forgaae med et Knald, og at de Forloste skulle befinde siddende paa Throner i Evighedens Skjod.

Abenbaringerne, givne til Propheten Joseph i disse de sidste Dage, have begyndt at adsprede Mørket, som ringer over Jorden, og faste Lys over de gamle Prophetier. Mange Troende begynde at forstaae, at „Vigets Evangelium skal forkyndes for alle Stammer, Tungemaal og Folk, førend Enden kommer.“ Matth. 24, 14. De begynde at forstaae, at Herren ikke vil komme til Dom, førend han har advaret Menneskene om, hvad der vil skee, og at han har udseet et Besværligheds- og Indsamlingssted for dem, som ville lade sig advare. Disse, agtende paa Kaldelsen: „Gaaer ud fra Babylon, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, eller rammes af hendes Plager,” drage ud til det anviste Sted, for at lære Herrens Veie, og vandre paa hans Stier, og saaledes vorde forberedte til at modtage Brudgommen, naar han kommer.

At en saadan Uddragten og Indsamling er forenet med praktiske Banseligheder og Besværligheder, er saare naturligt; men alligevel forlade Hundreder og arter Hundreder af de Hellige deres Fodelande, og de Tilbageblivende længes inderligen efter at forenes med de Foruddragende. Hvad er det, der bevirker denne Længsel hos dem? Spørg dem selv derom, og Svaret vil vorde, at Indsamlingsaanden fulgte med Troen paa Evangeliet. Og saaledes er det. Ingen sand Sidste-Dages Hellig vil, saavidt det staar til ham eller hende, forblive i Udspredelsen for nogen Priis; og endstjørnt de vel vide, at mange Misommeligheder, Besværligheder og Prøvelser forestaae dem,

baade paa Reisen og i Zion, foretrakke de dog at samles med Guds Folk, og lide Ondt og Godt med dem. De foretrakke at være et miskjendt, udleet, forhaanet, for-agtet og bespottet Folk, hellere end at være Gud og deres hellige Religion utroe. Hvorfor? Jo de vide, at naar den retsfærdige Herre og Konge, al Jordens Gud og Dommer, kommer, skal han tildele hver sin retsfærdige Løn. De vide, at desom de med Taalmodighed og Tro fordrage Torsfolgelser og Trængsler, og værdigen lide for Guds Riges Sag, skulle de blive deelagtige i dets Herlighed, naar det har seiret; efterdi det er retsfærdigt for Gud at gjengelde dem Trængsel, som trænge dem; men give dem, som trænges, No i den Herres Jesu Alabenbarelse af Himmelten med sin Magtes Engle, med Glædelse, naar han bringer Havn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige, hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelsse fra Herrens Ansigt og fra hans Magtes Herlighed, naar han kommer paa hin Dag at herliggjores i sine Hellige, og beundres i dem, som troe. Han vil da regjere i Zion og Jerusalem, og for hans Eldste skal der vorde Herlighed. En Skares Ros, liig mange Vandes Lyd, og som sterke Tordeners Lyd, vil udtryde: Hallelujah! fordi Herren, Gud den Almægtige, har antaget Riget; og da skulle denne Verdens Riger vorde Herrens og hans Salvedes. Saa har Herren talet, og han opfylder det visseligen. Salig er derfor den, som troer og bliver døbt, og bliver tro-fast indtil Enden.

Virkelighed og Skygge.

(Fra „the Millennial Star.“)

„Og det stal være, som naar den Hungrige drommer, og see, han øder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom; og ligesom naar den Tørstige drommer, og see, han drætter, og han opvaagner, og see, han er træt, og hans Sjæl er tørstig; aaledes skulle alle Hedningernes Mangseldighed blive, som strider imod Zions Bjerg.“

Esaia.

Af ovenstaende prophetiske Ord sees tydeligt, at en stor Skare af Nationer vilde føge at ødelægge Zion, men at deres Bestrebelser skulle blive frugteloze, og deres Seier en Skygge. Propheten har givet en noigartig Beskrivelse af denne Kjendsgjerning, og den Skuffelse, som vil betage Zions Fjender, er stildret med hin mærkværdige Simpelhed og Kraft, som er saa egen for denne inspirerede Skribent, Drommen om Seier, der beskrives som besøgende de slumrende Landet af de Hærstærer, som vilde stride imod Guds Folk, er ingen virkelig Føde, hvormed deres vanhellige Begierlig-hed kan tilfredsstilles, men gjør den derimod seberagtigt stærkere og næsten utaalelig. Gi heller har deres mørke Phantasi bragt dem andet end et bedragerist Væger, som kun tjener til end mere at forøge deres Tørst.

Det Sidste-Dages Værk er i Sandhed hvad Propheten i samme Capitel, hvorfra vi have taget ovenstaende Skrifsted, siger, det skulle blive — nemlig en forunderlig Gjerning, ja den mest forunderlige Gjerning. De Helliges Historie er fuld af mærkværdige Begivenheder, og deres Foretagender vise bestandig nogle eiendommelige Træk. Deres Skjebne er strevet med fremmede Skriftegn; og eftersom deres

Fremtid afsløres, vil Verden opdage, at for den er det „som en Vog, der er forseglet.“ Stien for Bions Udbvikling er en ny opdaget Wei, som vil bringe alle Ting i Orden og grundfæste Guds Rige paa Jordens.

Men Bions Fjender have fast besluttet at stridte imod den, samt at ødelægge og udrydde de Hellige. Undertiden have de, liig den rovgjerrige Ulv, eller som Snigmorderen ved Midnatstid, søgt at bibringe dem deres Vanesaar under Politikens mørke Skjul; til andre Tideraabnedes Forselgelsens og den religiøse Intolerances Sluser for at bortstille Kirken; og atter til andre Tider have de Ugudelige samlet deres Skarer, overkredet Netsfærdighedens og Lovens Grændser og, ligesom Pharaoh forдум, forfulgt Guds Folk med Raseri. Men baade Roverne, Snigmorderne og Nutidens Pharaoh'er, som have hjæmpt mod Zion og søgt at forandre det Sidste-Dages Værks Bestemmelser, have ogsaa vandret paa en forkeert Wei. Den har ført dem ind i en Labyrinth, som er blevet mere indvillet og usikker for hvert Trin, de have taget. Istedetfor at bevirle de Helliges Udryddelse, have de drevet dem til en større Udbredelse, til Enighed og Selvstændighed, og deres Bestræbelser for at adspalte dem, have haft samme Virkning, som Binden, der blæser Sennepskroset til andre Marker, hvor mangfoldige Skud have spiret.

Ligesiden Kirkens Oprættelse have Joseph og de Eldste, som efterfulgte ham, været utrættelige i at forkynde, at dette Værk skulle rulle frem, og at det var Spiren til et fremtidigt nægtigt Rige. Alle Prophetierne og Vorudsigelserne om Bions Herlighed og Guds Riges Storhed have de fundet ville gaae i Opfyldelse i Udviklingen af det Værk, som overdroges dem. De have i mere end Fjerdeparten af et Arshundrede forkyndt blandt mange Na-

tionaler, at det hverken kunde standses eller ødelægges. I denne Tro og i dette Vidnesbyrd have mange Tusinder forenet sig med dem, indtil det til sidst næsten er blevet et Mundheld blandt dem, at intet Vaaben, som dannes mod Zion, skal lykkes. Deraf er denne Troesegenhed blevet anset som et Tegn paa deres Fanatismus. Men det vilde være ligesaa umuligt at overbevise de Hellige om, at dette Værks Fremgang kan standses, og, at man med Held kan føre Krig mod Zion, som det vilde være at overbevise dem om, at Mennesket kan prove Krefter med den Almægtige eller med Held strid mod Himmelens Drot.

Det vilde være overslodigt for os at tale om Biomstændighederne ved en Krig mod Zion eller Guds Kirke, og at folge de Hellige Stridt for Stridt paa den Wei, de have vandret til deres Maal, og paa hvilken deres Fjender have forfulgt dem. Enhver af vores Læsere maa uden tvivl være bejendt med, at ligesiden Begyndelsen af de Sidste-Dages Helliges Kirke have „Mormonernes Mangsfærdighed,“ hvorsomhelst den har udstrakt sine Grene, søgt at standse „Mormonismens“ Fremgang og at afhjælpe Fremtiden for denne „forunderlige Gjerning.“ Selv dens Navn og Rygte synes at have været nok til at vække Onset om Krig mod den hos Folk i Almindelighed. Og den store Hob har ikke alene hjæmpt mod denne Kirke, men den har drømt om Seier over den, og bestandig forudsagt dens Kuldkaftelse. Kun Faa have troet, at de Hellige havde en Fremtid. I Sandhed, i næsten 30 Aar have Mormonernes Fjender tilkaftet dem Strids-handsken, og endog deres ubetydeligste Modstandere have været saa visse paa et helligt Udfald, at de baade i Tryk og Tale have erklæret, at de kunde beseire dette Værk i en Haandevending. Hvis dette ikke var et betegnende Factum, vil det være latter-

ligt at omtale alle de „Oplossinger,” „Udryddelser,” „Nederlag” og „Tilintetgjørelser” af Mormonismen, som efter Sigende have fundet Sted, eller ere lige ved at finde Sted. Det er virkelig mærkværdigt, at Bions Fjender, hvadenten de ere forende eller hver for sig, indflydelsesrige eller ubetydelige, have drømt saaledes. Men hvad har i Virkeligheden tildraget sig?

Da Kirken først organiseredes med sex Medlemmer, begyndte strax Forfolgelsen og Hadet mod dem. Den nye Religions Tilhængere blev haanede og latterliggjorte, og deres prophetiske Forudsigelser ansaaes som nogle forrykte Fanatikeres vilde Udbud, som uundgaaeligt snart vilde synke tilbage i Forglemmelse tilsigemed det Religionssystem, de havde grundet. Men netop det Modsatte blev Tilsælde. De bogede op og udbredte sig til Høire og Venstre, og en Kjæmpeaand syntes at besjæle det nyfødte Samfund. At fortælle, hvorledes de tiltog i Antal og Styrke — hvorledes de ufsendte Missionærer til mange Nationer — hvorledes de i tusindvis samlede sig sammen og opsorte Stæder og Templer — hvorledes deres Ledere blev fængslede og myrdede, og hele Folket drevs Lid efter anden — hvorledes alt dette har tjent til deres Udvidelse og Bedste, og hvorledes Bions Fjender usratigeligt mislykkedes i Udsærelsen af deres ugudelige Hensigter, vilde være altfor vidtloftigt for os at beskrive. Enten det saa har været en enkelt Modstander, hvis sterke Magt laaer i hans Indbildung, eller en mægtig, bevæbnet Nation, som i Rang er den første af Jordens Stormagter, saa er det

altid mislykkedes for dem, naar de have hjæmpet mod Guds Folk. Saar eller Mange, saa har Udsærelset altid været det samme. Der er for Egemel Ingens, som vil være saa urimelig at sige, at de Forenede Stater vandt Noget eller kom „Løsningen af Mormonspørgsmalet“ eet Strid nærmere ved deres Forseg paa at knuse de Hellige; ei heller kan Nogen med Sandhed sige, at de Hellige i Virkeligheden tabte Noget ved denne Strid. Nei, det Modsatte er Tilsælde. Hün Begivenhed er øiensynligt af Forhynet bestemt til at fremme dette Samfunds Bel, og af den vil en lysere Fremtid oprinde.

Uden Overdrivelse kan man sige, at den Erfaring, som Bions Fjender have vundet med Hensyn til deres Forhold til det Sidste-Dages Værk, er ligesaa mærkværdig for deres Bedkommende, som for de Helliges. Forholdet har imidlertid været af forsfjellig Bestaffenhed; thi det ene Parties Stilling var som Fjender, det andets som Tilhængere. Men for begge har det været „en forunderlig Gjerning, ja den meest forunderlige Gjerning;“ og medens de Hellige ere blevne mere erfarene i at udtyde Tegnene paa deres Fremtid, har Verden opslaaet nye Sider af den forseglede Bog; medens de første have naaet en stor Udvikling, have de sidste ved at forfolge dem, gjort det endnu mere broget for sig; og medens Guds Folks Fjender kun have vundet Skyggen af Seier, have de Hellige holdt sig fast ved Virkeligheden af det, som tilsidst skal give dem evig Seier.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1838.

(Fortsat fra Side 143.)

Han fortalte derfor Mrs. Jackson, at han havde haft en Åabenbaring fra Gud om, at hendes Mand var død, osv. og at hun maaatte samtykke i at øgte ham, ellers vilde hun aldrig blive lykkelig; thi han havde seet hendes fremtidige Tilstand, og bad hende erindre, at hvo, som han velsigner, skalde vorde velsignet, og at hvo, som han forbandede, skalde vorde forbandet, for en muligt derved at indgive hende den Tro, at han havde Magt til at gjøre hende evigt ulykkelig, hvis hun ikke vilde indgaae paa hans Forlangende, osv. Som Folge heraf kom de overens om, at de snart skalde gifte sig; men til Lykke eller Ulykke for begge Parter — for Bryllupsdagen op- randt, see! da ankom til vor Helts store Forbausele Mrs. Jacksons Mand, som naturligvis ophævede den affsluttede Contract.

Den gamle Lyon indsaae paa denne Dø, om ikke for, meget godt, at den Gud, som gav ham disse Åabenbaringer, hvis han forresten havde faaet nogen Åabenbaring, var hverken mere eller mindre end Djævelen, og for at besmykke sin Brode, kastede han hele Skylden over paa ham, for at han, ved at udfjelde det Bæsen, med hvem han tidligere havde været saa god en Ven, og som havde raadet ham i fordums Dage, maaske kunde hjælpe sig ud af den Knibe, hvori han selv havde bragt sig. Men det var desværre for silde for ham.

Da Bidnesbyrdene bare endte, blot- tedes Retfærdighedens Sværd, der faldt paa den Anklagede som en Svøbe med ti- tusinde Snærtte, hængt af President Rigdon og George M. Hinkle, inspirerede af Retfærdighedens Aaland, ledsgaget af en Beltalenhedstrom, der glemmeuboredt Fo- lelserne, som ligesaa mange Skorpioners

Stik, hvilket tjente til at udsone for be- gaaret Syd. Der var ingen Føleser, uden de jo blevne føgte efter, intet Saar, uden det undersøges, og ingen Undsfyldning fremsort, uden den paa det Noiag- tigste droftedes.

Da Retfærdigheden opherte at tale, traadte Varmhjertigheden frem, der inspi- rerede President Smith og George W. Harris, som med Beltalenhed, med dyb- sindig og grundet Eftertanke, og med stor Mildhed, talte til Gunst for den Anklagede; men efterat Varmhjertigheden til- syneladende havde hjemmet til det Ydersie mod Retfærdigheden, sit sidstnævnte Over- magten, og tog Talerens Aaland i fuld Be- siddelse, og udstyngede de starpe Pike mod den gamle Mand, ligesom Orkanens Ra- sen paa Bjergtoppene, og var iferd med at drive den gamle Mand udensor Varm- hjertighedens Durraade; men alligevel gjorde Varmhjertigheden Fordring paa Os- fetet, og frelste ham i Kirken.

Lytelige ere de, hvis Synder, lige- som denne Mands, gaae foran dem til Doms, saa at de kunne omvende sig og blive frelste i Guds Rige.

Raadet vedtog, at efterom denne Mand havde bekjendt sine Synder og an- raabt om Tilgivelse og lovet at vandre ret for Herren i Fremtiden og saa vidt hans Krester strakte sig, gjøre Alt, hvad Herren skulle fordre af ham, skalde han aflevere sit Kaldsbrev som Hoipræst og staae som et Medlem i Kirken, som Folge af hans Udygtighed til at øre et saadant Kald, osv.

G. W. Robinson.

Sondagen den 29de tilbragte jeg mest i de Helliges Forsamling, og forkyndte Li- vets Ord.

Mandagen den 30te var det første

Præsidentstab bestjærtiget med at skrive Kirkens Historie, og med at indøve sine Lectier

Grammatik; disse Øvelser fandt paa denne Tid sædvanlig Sted hver Morgen, før de begyndte at skrive.

Den 1ste, 2de, 3de og 4de Mai. Det første Præsidentstab var bestjærtiget med at skrive Kirkens Historie, med at administrere til de Syge den 3de, og modtog et Brev fra John C. Page den 4de.

Lørdagen den 5te skrev Præsidentstabet for „the“ Elders Journal;“ fil ogsaa Efterretning fra Canada ved Br. Baily om, at to hundrede Vogne med Familier sandsynligvis vilde ankomme her til om tre Uger; bivaaenede tillige en Forsamling, hvor General Wilson, Federal-Candidat til Congressen, holdt et Foredrag over politiske Sager.

Søndagen den 6te Mai. Jeg prædikede for de Hellige, og fremsatte for dem de Ønder, som egistere, eller som ville komme til at egistere, som Folge af forhurtig Dom om eller Afgjorelse af Noget, eller af at domme, for man havde seet en Sag fra begge Sider. Tillige advarede jeg de Hellige for saadanne Menner, som komme lynkende og knurrende iblandt dem for sine Penge, fordi de have hjulpet de Hellige, og baaret Noget af Byrden med Andre, og som tænkte, at Andre, som ere endnu fattigere, og som have baaret større Byrder end dem, burde erstatte dem for deres Tab, osv. Jeg raadeede de Hellige til at vakte sig for saadanne, thi de udlastede smudsige Bink hist og her, for at slade Kirkens bedste Interesser, og om muligt neddrive Præsidentstabets Charalteer. Jeg gav ogsaa nogen Undervisning om Guds Riges Hemmeligheder, som f. Ex. om Planeternes Historie, om Abrahams Bestrivelse over Planetsystemerne, osv.

Om Estermiddagen talte jeg efter om forskellige Gjenstande — om Viisdomsprinciperne, Viisdomsordet, osv.

Lærernes Øborum i Far West talte fire og tyve Medlemmer.

Mandagen den 7de tilbragte jeg i Selstab med Dommer Morain, een af vore Nabo-Countydommere og Democrat-Candidat til Stats-Senatet. Besøgte Eldeste Reynolds Cahoon og Parley P. Pratt, den første fra Kirtland, den sidste fra Staten New York, hvor han i nogen Tid havde prædiket; og vi glædede os hjerteligt over den behagelige Efterretning om de Helliges Indsamling fra alle Jordens Dele til dette Sted, for at undslye Ødelæggelsen, som vil ramme denne Slegti, hvilket er omtalt af alle de hellige Propheter fra Verdens Skabelse af.

James G. Marsh, Son af Thomas B. Marsh, 14 Aar, 11 Maaneder og 7 Dage gammel, dode idag i en fejrig Tro paa det evige Evangelium.

Tirsdagen den 8de tilbragte jeg og Eldeste Rigdon med at besøge Eldeste Cahoon og det Sted, han havde valgt til Bopal, og med at besørge nogle af vores private, personlige Anliggender. Om Estermiddden befvarede jeg de Spørgsmaal, som hyppigen gaves mig, mens jeg var paa min sidste Reise fra Kirtland til Missouri, og som findes astrykt i „the Elders Journal,“ 1ste Aarg. Nr. 2, Pagina 28 og 29, som følger:

1) „Troer I Bibelen?“ Dersom vi troer den, ere vi det eneste Folk under Himmelten, der gjor det; thi der er Ingen af Nutidens Secter, som gjor det.

2) „Hvori adstille I Eder fra andre Secter?“ Deri, at vi troe Bibelen, og alle andre Secter sige, de troe deres Fortolkninger af Bibelen og deres Troesbekjendelser.

3) „Vil Enhver blive fordømt uden Mormonerne?“ Ja, og en stor Deel af dem ogsaa, hvis de ei omvende sig, og beslutte sig paa Netsærdighed.

4) „Hvor og hvorledes sit de Mor-

mons Bog?" Moroni — som stjulte Pladerne, hvorfra Mormons Bog oversattes, i en Høi i Manchester, Ontario County, New York — som var død og opstanden, viste sig for mig og fortalte mig, hvor de laae, og underrettede mig om, hvorledes jeg skulle erholde dem. Jeg fik dem, og tillige Urim og Thummim, ved hvil Hjælp jeg oversatte Pladerne; og derved fremkom „Mormons Bog.“

5) „Troer De, at Joseph Smith er en Prophet?“ Ja, og Enhver, som har Jesu Vidnesbyrd; thi Vidnesbyrdet om Jesus er Prophetiens Land. (Ab. 19. 10.)

6) „Troe Mormonerne, at de skulle have alle Ting fælles?“ Nei!

7) „Troe Mormonerne det er ret at

have flere end een Hustru?“ Nei, ikke paa een og samme Tid.* Men de troe, at personen deres Egtesælle doer, have de Ret til at gifte sig igjen; men vi misbillige den Stik, som hersker i Verden, og som til vor store Bedrovelse ogsaa er blevet prætiseret her, at man gifter sig fem eller sex Uger, eller endog to eller tre Maaneder efter deres Egtesælles Død. Vi troe, at man bor have tilborlig Agtelse for Erindringen om de Døde, samt for deres Venner og Børns Felelser. .

(Fortsættet.)

*) Aabenbaringen om den patriarchaliske Egtesabsorden var endnu ikke givne Kirken; den blev givne den 12te Juli 1843.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mt.	St.
J. C. A. Weiby, Venspsel	40	"	"
P. C. Monnow, Fyen	18	5	12
D. Nilsson, Norrkoping	12	3	"
H. Jensen, Skive	2	3	"
M. Andersen, Bornholm	6	"	"
L. C. Geertsen, Aarhus	10	"	"
P. Pedersen, Lolland	25	4	"
P. Nielsen, Fredericia	18	"	"
G. Ohsson, Stockholm	25	"	"
A. P. Tranæ, Kjøbenhavn	48	"	"

Summa 206 3 12

I n d h o l d.

Side.	Side.
Den overbejende Bigtighed af Guds Riget	Redaktionens Bemærkninger
Den mosaiske, den christne og de sidste Dages Huusholdning	Virkelighed og Stygge
145.	152.
147.	155.
	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .
	158.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen til venstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Udgivet og forlagt af E. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.